

Quo vadis?

AB IMO PECTORE

Kibukkanva a nádasból azonnal meglátta a helyiek által Bojlernek nevezett rendellenes terület szélén álló alakot. Megtorpant, hogy visszahátráljon, de már késő volt: az is felfigyelt rá, és két-ségbeesetten integetni és kiabálni kezdett. Nem sok kedve volt az itteniek ügyeinek bogozgatásával tölteni az időt, bármiről lett légyen is szó, mivel megvolt a maga feladata, aminek a lehető leggyorsabban a végére akart járni, hogy eltűnhessen végre innen. Meg aztán arra is jó esély volt, hogy épp csapdába próbálják csalni. Viszont lehet, hogy a fickónak tényleg csak segítség-re van szüksége, és lelkiismerete hevesen tiltakozni kezdett a gondolatra, hogy egyszerűen vállat vonjon, és hátat fordítson neki, főleg most, hogy már észrevették. Így hát elmormolt egy cifra káromkodást az orra alatt, átkozva balszerencsését, amiért ilyen helyzetbe juttatta, és megindult a férfi felé.

– Segítened kell, kérlek! – ismételte meg az, mikor közelebb ért hozzá.

– Mi történt?

– Petruha, elkapta egy gőzkitörés! Azt reméltük, elég jó lesz ide a ruha, amit szereztünk, de pont telibe találta egy. Él, de egyedül nem tud kijönni, én meg nem mehetek közelebb, mert még annyi védelmem sincs, mint neki.

A mutatott irányba nézve észrevette a forrón vibráló levegő által délibábszerűvé tett, földön heverő alakot, úgy húsz-harminc méterrel feljebb a felpúposodott és széthasadozott földhát-on, ami már maga az anomália volt. Elégké közel volt a közép-ponthoz, de legalább nem zuhant bele valamelyik hasadékba, és nem látszott teljesen megközelíthetetlennek.

– Jól van, megpróbálok csinálni valamit – mondta végül.

Hátizsákját és egyéb holmija nagyját egy kupacba rakta, csak pisztolyát, az anomália-detektort, és egy marék csavart tartva magánál. Viszonylag tisztességes sztalkerruhát viselt, de ráné-

zésre a bajba jutott alakon is valami hasonló öltözék lehetett, így cseppet sem volt biztos abban, hogy elég védelmet fog nyújtani. Szeme ekkor megakadt az anomália dombját körülvevő néhány méter széles, sekély vízgyűrűn, és eszébe ötlött valami.

A Petruha nevű fickó barátjának kérdő tekintetétől követve lesietett a vízhez, majd bosszús grimaszt vágva előbb beletérdelt, majd belehasalt az anomáliától még ilyen távolságra is határozottan langyos pocolyába, és addig forgolódott benne, míg ruhája teljesen át nem ázott. Ettől ugyan az érezhetően nehezebb lett, viszont, legalábbis ezt remélte, a párolgás hűtőhatása biztosít majd neki némi plusz védelmet az anomália forróságával szemben.

Csuromvizes ruhájában visszacaplatott annak a földhátnak a lábához, amin a sérült feküdt, és előreóvakodott addig, míg az övére akasztott egyszerű, nem különösebben irányérzékeny, de többé-kevésbé azért megbízható anomália-detektor aggodalmas csipogásba nem kezdett, és maga elé dobta az első csavart. Semmi sem történt, így előbbre lépett, és maga elé dobott egy újabbat. Újfent semmi, és mikor a csavarhoz lépett, a detektor csipogása is ritkult valamelyest, ami biztató jel volt.

Így araszolt lépésről lépésre, és csavarról csavarra, egyre közelebb Petruhához, és már a fele távolságon túl járt, mikor a soron következő csavar még jóformán földet sem ért, máris kirobbant a földből egy, az ilyen közelségből fülsiketítő hangerővel sistergő gőz- és lángoszlop. A váratlan hangra önkéntelenül összerezzent, és egy darabig moccanni sem mert. A gőzkitörés pár másodperc múltán elhalt, ő pedig újabb iránnyal próbálkozott, ezúttal több sikerrel.

Az anomália közepéhez közeledve még kétszer sikerült gőzkitörést eltalálnia, ráadásul az egyik veszélyesen közel volt, annyira, hogy érezte, amint a kirobbanó gőz megtaszítja, és a ruhájából a hőtől pánikszerűen párologni kezd a víz. De végül, a percekig tartó kínkeserves araszolgatás végén elérte a földön heverő sztalkert.

– Hogy vagy, pajtás?

– Hogy lennék, rohadtul fáj! A lábamat találta el, felállni se tudok... Csak vigyél ki innen valahogy...

Bár a detektor most éppen furcsamód szinte teljesen csendben volt, a biztonság kedvéért eldobált még néhány csavart Petruha köré, hogy kiderítse, hová léphet, miközben talpra segíti. Aztán a vállába és karjába kapaszkodó férfit magával vonszolva emlékezetére, és a földön heverő csavarok útmutatására támaszkodva visszakövette a befelé megtett utat, hogy újabb öt-hat perc múltán kimerülten rogyhassanak le végre a hátizsákja közelében, immár biztonságos távolságban az anomáliától.

– Nagy voltál, öreg! Köszönjük! – hálálkodott a másik sztalker, miközben nekilátott, hogy a körülményekhez képest valamennyire ellássa társa sérülését.

Először csak morgott valamit, és csak miután némiképp kifújta magát, vette a fáradságot egy rendes válaszhoz:

– Nincs mit.

– El tudjátok érni egyedül a Szkadovszkot? – tette hozzá rövid habozás után. – Elég messze van ide, legalábbis egy ilyen sérüléssel.

– Megoldjuk – jelentette ki Petruha a körülmények által indokoltnál sokkal nagyobb magabiztossággal, ami részben valószínűleg az időközben hatni kezdő fájdalomcsillapítónak, de még inkább a kiegészítő kezelésként alkalmazott vodkának volt köszönhető, majd leakasztotta szerszámövről a detektorát, és átnyújtotta: – Fogd. Valamivel jobb, mint a tiéd, és nekem egy darabig úgysem lesz rá szükségem.

– Köszönöm.

Mikor pár perc múlva, miután újra magához vette felszerelését, útnak indult, azok ketten még mindig az anomália szélén üldögéltek, hogy erőt gyűjtsenek az úthoz a sztalkerek itteni táborába.

Később valahányszor csak összefutott velük a Szkadovszkon, mindketten barátként üdvözölték.

AD INTERIM

Először mindig a szél támad fel. Akárhol is vagy, mindig rezzenéstelenül a Zóna középpontja felől fúj, egyenletes erővel, mintha egy gigászi ventilátorból jönne. Aztán, mikor az esőfelhők szürkéje lassan narancs-vörösbe fordul, mintha pirkadna, csak éppen most kora délután van, betájolod magad, és a Szkadovszk irányába fordulsz.

Nem kell sokáig várnod. Hamarosan jelzőrakéta vörös fénypontja kúszik fel kanyargós füstcsíkján az égre, az öreg hajó ki tudja hogyan rendbe hozott rádiója pedig belereccsen az éterbe: kitörés közeledik!

A legközelebbi kitörésbiztos menedék a kiszáradt folyómedret és a mocsaras árterületet elválasztó töltés alatt futó átereszt volt: elég hosszú és kanyargós, hogy a közepe mindkét végétől biztos távolságban legyen, a beton héjazat és a fölötte és körülötte levő több méternyi föld pedig elég masszív, hogy ellenálljon a Zónán végigsöprő energiahullámnak. Ráadásul valamiért a mutánsok sem kedvelték, legalábbis nem egyszer vágott már át az alagúton, de még sosem találkozott benne eggyel sem. De azért az efféle helyeket ajánlatos volt mindig kellő óvatossággal megközelíteni.

Csak néhány percig tartott elérnie, de mire belépett az alagút száján, a közelgő kitörés izzása már lecsorgott a felhőkről a tájra, mindent vörösre festve. Mutánsokat most sem talált az alagútban, mást viszont igen.

Hárman voltak, és ruházatuk alapján egyetlen pillantással felismerhető, kifélék. A jelenet pár másodpercre állóképpé dermedt: félig felemelt, bár még nem célra tartott fegyverek, bizalmatlan pillantások, visszafojtott lélegzetek, és a közeledő kitörés lassan egyre határozottabban kivehetővé váló moraja.

Aztán a három férfi egyike leeresztette fegyverét, majd oda-intett két társának, akik hasonlóképp tettek. Odébb mentek néhány lépést, egyikük cigarettát halászott elő hosszú fekete kabátja zsebéből és rágyújtott, két társa pedig letelepedett a betonfal

tövében, majd előkerült egy üveg, és halk beszélgetés kezdődött, amire fél füllel a cigarettázó harmadik is odafigyelt.

Néhány lépésnyit távolodva a csoporttól, végül ő is leült, hátát a falnak vetve.

A kitörés moraja percről percre erősödött, és lassan minden más hangot elnyomó dübörgéssé vált. Minden rázkódni kezdett, a beton mennyezetről por szitált, és az alagút végei felől beszűrődő fény annyira felerősödött, hogy nappali világosság támadt ott, ahol percekkel korábban még szinte teljes volt a sötétség. Végül, mikor már nem létezett más, csak a dobhártyaszagató dübörgés, és a rázkódás olyan erős lett, mintha maga a világ készült volna darabokra hullani, hirtelen mindennek vége szakadt egyetlen pillanat alatt.

A csend és a sötétség úgy zuhant rá, mintha az alagút omlott volna be körülötte. Csengett a füle, szédült, és egy perc is eltelt, mire nagyjából összeszedte magát. Kényszerű társasága is csak ekkorra kezdett szedelődzködni. Útban az alagút nyugati vége felé elhaladtak mellette, majd az, aki korábban leintette a társait, visszafordulva így szólt:

– Mi arra megyünk ki, aztán fel északnyugat felé. Csak szólok, nehogy valami... baleset... érjen... Fogtad?

– Ja. – bólintott oda nekik.

Miután amazok elmentek, üldögélt még pár percet, mielőtt elindult volna az alagút keleti vége irányába. Mikor kilépett az egykori folyó medrébe, a kitörés elvonulása után hátra maradó sűrű, sötét köd még épp csak kezdett oszladozni.

AD ARMA

Lövések, tíz óránál. Automata fegyverek és sörétes puska. Volt már szerencséje a vasúti megállótól északra fekvő területhez. Valaha egy rendes tó lehetett ott, de mára már csak egy sekély vizű, ám viszonylag nagy kiterjedésű pocsolya, meg a sűrű nádas maradt belőle... Meg a nádasban bujkáló mindenféle veszedelmes dög.

Írányt változtatott, menet közben szerelve fel rohamkarabélyára az optikai irányzékot; azt remélte, lőtávolságba érve adhat némi tűztámogatást azoknak, akik szorult helyzetbe kerültek.

Hamarosan elérte azt a pontot, ahol a vasúti sínen túl a terep lejtteni kezd a tó felé és az egész környék jól beláthatóvá válik. Csak egy pillanatig tartott felfedezni a lövések forrását: az egykori tófenéken, nagyjából a kelet-nyugati kiterjedés közepén volt egy kisebb hátság, ami a víz megfogyatkozásával szárazra került, és mostanra egy göcsörtös, csenevész fa is kinőtt rajta. A torkolattüzek a fa körül villogtak, és távcsövön át szemügyre véve a helyet, kiderült, hogy egy Szolgálatos osztag kényszerült védekező pozícióba a zsebkendőnyi száraz területen.

Gyorsan körbepásztázott, hogy felmérje, mi a helyzet, és abból, amit látott, azt a következtetést vonta le, hogy valószínűleg egy farkas kutya hajtotta rá a zsákmányul kiszemelt „husikat” az épp rossz időben és rossz helyen járó Szolgálatosokra, akik így egyszerre lettek további potenciális zsákmány a kutyáknak, és újabb eltaposandó fenyegetés a „husiknak”.

Viszont még túl messze voltak tőle, így futásnak eredt, menet közben próbálva keresni egy olyan útvonalat a nád és a víz visszavonulásával a nádasba betolakodó mindenféle cserje közt, amin haladva tűz alatt tarthatja a mutánsokat, miközben egyre közelebb jut a Szolgálatosokhoz.

Talál egy megfelelő irányba néző nyiladékat, így megtorpan, és felemelve a karabélyt célpontot keres. Egy farkas kutya kerül a látóterébe; gyorsasága miatt közélről nehéz leszedni, de a távolság most a kezére játszik. Két lövés, és a dög felbukik és nem mozdul többé. Helyes. Gyerünk tovább.

Újabb nyiladék, és rálátás egy épp feléje tartó „husira”. Méretes, nem túl gyors, így könnyű célpont, de ezúttal két lövés nem lesz elég, a távolság miatt viszont a sorozattűznek gondosan ellen kell tartani, különben csak a löszert pazarolná. Rövid sorozatok, gyors korrekciókkal; megy mellé is, de talál is éppen elég. A „husi” lábai megroggyannak, de a tehetetlenség még méterekkel viszi tovább a több száz kilós testet, mire végre megáll. De megáll. Tovább.

Végül elfogy a nádas, így semmi sem korlátozza többé a látást, de ő maga is láthatóvá válik. Ez legalább megosztja a mutánsok figyelmét. A kutyák kis időre összezavarodnak; a magányos préda mindig csábítóbb, ezért néhány feléje fordul, de így szinte egyenes vonalban kezdenek távolodni a Szolgálatosoktól. Az egyikük kiszúrja a kínálkozó alkalmat, és néhány pontos lövéssel szinte mindet leszedi, az utolsót pedig ő maga intézi el.

A dögök most, hogy több-kevésbé két tűz közé kerültek, gyors foggyatkozásnak indulnak. Két lövés közt, félig-meddig tudat alatt észrevesz valami furcsát a szeme sarkából, egy mozgó foltot a levegőben, de nincs ideje foglalkozni vele.

Ám a folt pár másodperccel később egy „vérszopóvá” szilárdul, alig egy lépésnyire az egyik Szolgálatostól, és a földre rántja. Már csak ez hiányzott. Célzott lövésekkel próbálkozik, bár legszívesebben az egész tárat eleresztené a dög felé, de nem akarja eltalálni a Szolgálatost, hátha az még él. Szerencséje van, a „vérszopó” zokon veszi a lövéseket, és egyelőre menekülőre fogja, de tudja, hogy ez csak átmeneti állapot.

Mostanra a Szolgálatosok is észreveszik, hogy a korábbinál is nagyobb baj van, közelebb húzódnak egymáshoz, és kétségbeesetten próbálnak egyszerre minden irányba figyelni.

Eszébe jut, mit mondott az a zatonai vadász a „vérszopókról”: próbálj ráijeszteni, tartsd mozgásban, akkor jobban látszik. Remélve, hogy a Szolgálatosok a még megmaradt pár kutyát és „husit” lefoglalják, és közben talán még őt sem lövik le, ahogy a tűzvonalban rohangál, a hátára kanyarítja a hordszíjon a karabélyt, és a közeli találkozásokra tartogatott sörétes puskát húzva elő helyette, futásnak ered arrafelé, amerre a „vérszopó” eltűnt.

A „vérszopó” általában remekül álcázza magát, de most egy dologgal nem számolt: jelenleg vízben mozog, és a vizet nem tudja egy optikai illúzióval becsapni, mint az emberi szemet. Mozgásának nyoma elárulja, és a látszólag a puszta levegőbe küldött sörétzápor mégis rendre eltalál valamit.

A dög végül feladja a bújócskázást, de a sörétes puska, és néhány pont jókor érkező sorozat valamelyik Szolgálatos karabélyából végül megállítják, mielőtt elég közel érhetne.

Aztán egyszer csak csend lett.

Miután meggyőződtek róla, hogy a mutánsok valóban elfogytak, a Szolgálatosok szanitéce, bár maga is megsérült, megkezdte a sebesültek ellátását. Úgy tűnt, két embert vesztek, és egy harmadiknak, annak, amelyiket a „vérszopó” lerántott, súlyos az állapota, a többiek viszont megúszták néhány könnyebb harapással és zúzódással. Az osztagparancsnok, miután áttekinthette a helyzetet, felé fordult:

– Te jól vagy?

– Ja, velem már nem sok idejük volt foglalkozni – felelte.

– Azért annak a „vérszopónak” jól nekimentél... Tudod, elkelne nálunk egy ilyen tökös gyerek. Ha Janovban jársz, benézhetnél a Szolgálatos szárnyba.

– Majd meggondolom, de... Most mennem kell.

– Rendben, sztalker. Nem tartalak fel. Sok szerencsét! – mondta az osztagparancsnok, majd végül hozzátette: – És köszönjük.

AB IRATO

A hatalmas, csendben rozsdásodó bányagép olyan magas volt, hogy a teteje még a külszíni fejtés mély, többlépcsős bányagödöréből is jócskán kilátszott. A viharfelhők okozta félhomályban és a szakadó esőben pedig egészen olyan benyomást keltett, mintha valami történelem előtti időkből itt maradt óriási szörnyeteg gubbasztana a kőfejtő alján, fejét leszegve az eső elől.

Nem volt az a kimondott kirándulóidő, de az esőnek volt némi haszna is: valamelyest lefojtotta a bányagödör alján levő gázanomáliák aktivitását, és csökkentette a levegőben levő gázkoncentrációját. Ezzel, ha nem is ideális, de szokásosnál valamivel jobb körülményeket teremtett itt egy kis képződményvadászathoz. Ez nem volt ugyan különösebben kedvelt elfoglaltsága, de itt csak úgy juthatott felszereléshez és ellátmányhoz,

ha valahogy előteremtette rá a pénzt, és egy-egy megfelelő képződményért Szakáll, a szkadovszki csapos, jó árat adott, még ha abból az oda- és visszaútért a kalauznak fizetendő pénzt is le kellett vonni.

Bár az eső nem esett túl régóta, ahhoz már épp elég ideje, hogy feláztassa a fejtés oldalát, így nem kevés erőfeszítésbe, és káromkodásba, került lejutnia, abba pedig egyelőre bele sem akart gondolni, hogyan fogja majd ugyanezt az utat felfelé megtenni, mikor már a gravitáció is ellene dolgozik. Valahogy majdcsak megoldja, ha pedig mégsem, volt nála annyi élelem, amivel kihúzhatja néhány napig, míg kissé megszikkad a föld, a bányagépben pedig több helyiség is akadt, ahol viszonylagos biztonságban húzhatja meg magát.

A kőfejtő aljára leérve megállt, és detektora képződmény-észlelési hatósugarát alapul véve felvázolt PDA-ja térképére egy hozzávetőleges keresési útvonalat, ami nagyjából lefedte a rendellenes aktivitású területeket, majd gondosan fejére igazította a légzőmaszkot és a védőkámzsát, és a detektor jelzéseit figyelve útnak indult az első útjelzőül választott tereppont felé.

A bányagödör alján elég sok víz gyűlt össze, ami általában hosszabb esőmentes időszakokban is megmaradt, és ami most tovább erősítette a hol némileg enyhülő, hol újra jobban rákezdő eső sistergését. A gyakori villámlások erős kék fénye kísérteties pillanatképekbe fagyasztotta a tájat, és a hosszan elhúzódó mennydörgés is tovább fokozta a zajt. A védőruha pedig mindezt összemosta és eltompította, annyira, hogy néha a detektor figyelmeztető jelzését is alig hallotta meg, nem hogy bármi mást.

Mégis, mikor először haladt el a bányagép közelében, mintha emberi hangot hallott volna. Megállt, körülnézett, de hiába meregette a szemét, nem látott senkit a közelben, így aztán kisvártatva tovább indult.

Hét-nyolc perc múlva ért vissza ismét a gép közelébe a bányagödör másik oldalától. Ekkor megint meghallotta a hangot, és ezúttal biztos volt benne, hogy tényleg hallotta. Keresni kezdte

a hangforrást, de közben az anomáliákat is kerülgetnie kellett. Mikor újra meghallotta, határozottan közelebb volt, és most már azt is ki tudta venni, hogy az erőtlén hang segítségért könyörög.

Még percekig járkált ide-oda, mire végül sikerült megtalálnia.

A földön fekvő sztalker borzasztó állapotban volt. Védőruhá-
ját félig szétmarta a gázanomáliák által termelt savkoktél, és
aztán persze elkezdte ugyanezt tenni a testével is. A nyomok-
ból ítélve rettenetes sérülése ellenére sikerült több méternyit
odébb vonszolnia magát a korábbi helyéről, ahol, mikor próba-
képp odadobott egy csavart, haragoszöld fénnel parázslott fel
egy gázanomália reaktív aurája.

A férfi delíriumban volt, csak szórványosan észlelte a környe-
zetét, de egyre csak segítségért könyörgött. Bár sejtette, hiába,
előszedte orvosi készletét, és próbált valamit kezdeni a sztalker
sérüléseivel, adott neki néhány adag fájdalomcsillapítót, vala-
mint egy dupla dózist a rendelkezésére álló leghatékonyabb
méregsemlegesítő szerből.

Nem volt benne biztos, hogy ezzel hosszabb távon jót tett-e
a sebesülttel, de a szerek valamennyire hatottak, mert a férfi
abbahagyta a görcsös kiáltozást, légzése valamelyest rendező-
dött, végül tekintete is kitisztult kissé, és már nem csak semmi-
be bámult, hanem látta is, mi van előtte.

– Pajtás, haldoklom... – mondta végül nyugodt, tiszta han-
gon.

– Ugyan, elviszlek a felcserhez, és minden rendben lesz –
felelte erre ő, de mindketten tudták, hogy ez nem igaz.

– Nekem már végem, de... Gondoskodj róla, hogy ez mással
ne történhessen meg...

– Mi történt?

És a haldokló sztalker, mondatai között egyre hosszabb és
hosszabb szünetekkel, elmesélte, hogy egy Szabadságossal
jött ide képződményeket keresni, és szerencsével is jártak. De
útban visszafelé bekapott egy adag gázt valami olyan fajtából,

amit gázálarcának szűrője nem tudott elég jól megkötni, amitől megszedült, és belezuhant egy különösen agresszív gázanomáliába. Ha társa azonnal kihúzza, valószínűleg megúsza volna néhány súlyos, de nem végzetes sérüléssel, de az inkább úgy döntött, hogy lelép a közösen talált képződménnyel, ami éppen nála volt, bár még visszakiáltott, hogy csak segítségért megy. De szemmel láthatóan esze ágában sem volt visszatérni.

A férfi ereje, mire a történet végére ért, elfogyott, és a gyógyszereknek köszönhető átmeneti javulás is hamarosan a visszájára fordult. A fájdalmak elviselhetetlenné fokozódtak, de mindvégig eszméleténél maradt, ezért végül nem látott más megoldást: egymás után beadta neki az összes fájdalomcsillapítót, amit csak talált az orvosi készletében, remélve, annyi elég lesz.

Aztán már nem volt mit tenni, mint várni, ülve a haldokló mellett a szakadó esőben, és remélni, hogy mihamarabb vége lesz.

A sztalker még jó negyedóraig élt, de a fájdalomcsillapítónak köszönhetően legalább már nem szenvedett. Miután meghalt, elvitte a holttestét a bányagéphez, és feltette a hatalmas lánc talpak egyikére, remélve, hogy a vadállatok ott nem férnek hozzá, míg vissza nem tud jönni pár emberrel, hogy tisztességgel eltemessék.

Aztán nekilátott felküzdeni magát a bányagödör oldalán, hogy útnak indulhasson Janov felé, megkeresni azt a szemétládat, aki ezt tette egy sztalkertársával.

AD EXTREMUM

A helikopterek már úton vannak. Még pár perc, és nekik is indulniuk kell. Kovalszki parancsa az, hogy minden nélkülözhető felszerelést hagyjanak hátra, csak kézfegyvert és elegendő lőszert vigyenek, mert a lehető leggyorsabban kell elérniük a mozi előtti téren kijelölt leszállási zónát.

Egyedül neki van szervoruhája, amiben jelentős teherrel is képes futni, így megpróbál minden eshetőségre felkészülni,

hogy amennyire lehet, támogathassa a katonákat, és megóvja a gondjaira bízott Lövést is. Így aztán kétféle rohamkarabélyt, egy mesterlövész-puskát és egy automatává alakított sörétest is felpakol, meg hozzájuk lőszert bőségesen. Egy darabig még a Volhóvtól egész idáig cipelt RPG indítóval is szemez, de végül elveti az ötletet.

A helikopterek hangja először inkább csak érezhető, mint hallható lüktetés, ami gyorsan átmegy a jellegzetes, és már oly régóta várt rotorzajba. Kovalszki még egyszer végignéz megmaradt emberein, majd menetparancs gyanánt így szól:

– Sok szerencsét!

Az ajtó kitárul, és a katonák kirontanak a lassan éjszakába hajló estébe. Fejük fölött épp ekkor húz el a kimentésükre érkezett két nehézfegyverzetű csatahelikopter, és valaki megkönnyebbültén így szól:

– Tényleg sikerült a nyavalyásoknak...! Lövésznek igaza volt.

Pedig a neheze még hátra van. Megkezdődik a rohanás.

Az első harcérintkezésre alig száz méterrel odébb kerül sor. A félhomályba burkolózó épületek közül nehézkesen botorkáló alakok bukkannak fel. Lassan reagálnak az utcán végigviharzó katonákra, de mikor végül támadásba lendülnek, elszabadul a pokol. Annyian vannak, hogy az osztag kénytelen megtorpanni és fedezékbe húzódni, hogy utat söpörjön köztük.

Erre a lőtávra és feladatra a Vintart választja. A fedett tüzelési módnak ugyan most nincs sok jelentősége, viszont a fegyver pontos, és általában már az első találat végzetes. Felébred benne a szánság, mikor a fegyvertávcsövön át tisztán látja, ahogy a szerencsétlen sorsú egykori sztalker szemeibe élete utolsó pillanatára visszaköltözik az értelem fénye, és arcára kiül a fájdalommal vegyes döbbenet és hitetlenkedés, mielőtt a zombi lehanyatlik a találatától. De jelenleg nincs ideje hosszabban el-
töprengeni azon, vajon tényleg megérdemelte-e a halált az az ember, akit az imént ölt meg? Most nem lehet más, mint feladattá hibátlanul végrehajtó gépezet, különben mindannyian oda-

vesznek. Gondolkodni ráér majd később. Ha lesz egyáltalán később.

Amint a zombik sorai eléggé megritkulnak, Kovalszki tovább parancsolja az osztagot. Innen kezdve folyamatosan kísérik és hátráltatják őket a zombik, de amíg nem kell ismét megállniuk valami miatt, csak korlátozott mértékű fenyegetést jelentenek, és szórványos tűzzel távol tarthatók.

Jellegzetes hangra figyel fel. Akár a kutyaugatás, de hangozabb, és valahogy... emberibb.

– „Orrmányosok”! – kiáltja, és már rajtuk is vannak. Legalább fél tucat, de gyorsaságuk miatt még annál is többnek tűnnek. A katonák párokba rendeződve próbálják védeni egymást, ő pedig sörétes puskára vált, és a ruha szervóinak tiltakozására ügyet sem vetve megpróbál legalább olyan gyors lenni, mint a veszedelmes mutánsok.

Az egyik „ormányos” Lövész felé lódul, majd nekirugaszkodik és ugrik. De a veterán sztalkert ennyivel nem lehet meglepni; szinte már elegánsnak mondható mozdulattal lép félre kissé a mutáns elől pont a megfelelő pillanatban, csak éppen a sörétes puskát tartó kezét az útjában hagyja. A sorozattűzre állított fegyvernek hatalmas a visszarúgása, a sztalker másodpercekre elveszti tőle az egyensúlyát, a csőből kirobbanó sörétzuhatag viszont simán kettészakítja az „ormányost” a levegőben, és a két darab egymástól több méterre ér földet.

Ezt már nem ússzák meg emberveszteség nélkül. Mire végezni tudnak a dögökkel, egy katona is holtan fekszik az utcán. Nem tehetnek semmit, menniük kell tovább.

Újabb zombik, újabb mutánsok, újabb elvesztett emberek. Minden összemosódik, utcák, célpontok, események. Az idő megnyúlik, majd csúszkálni kezd. *Lépj, lőj, lépj, fordulj, lőj, lépj, lőj.* A Halált kérték fel erre az utolsó táncra, és az nem mondott nemet. Hát most táncolnak.

Mikorra az utcák végre térré nyílnak körülöttük, már sötét éjszaka van, és mintha csak az utolsó felvonás nyitánya lenne, haragosan megdördül az ég. A helikopterek nincsenek itt, nyil-

ván nem kockáztathatták, hogy a földön várakozzanak, kiszolgáltatva egy esetleges támadásnak, de rotorjaik távolság által tompított dübörgése valahonnan a közelből szól; köröznek és várják, lesz-e kit kimenteni. Kirillov bezuhan az első alkalmas fedezékbe, és kapcsolatba lép velük, jelezve, hogy megérkeztek a kivonási pontra.

– Másfél perc! – kiáltja a többieknek, majd rögtön utána, – 'szameg!

Ez utóbbi a fejétől tíz centire becsapódó nagy kaliberű mesterlövész-lövedéknek szól.

És a tér környéke a következő pillanatban megtelik torkolatűzzel. A környező házak tetejére is jut belőle. A katonák szét-spriccelnek, próbálnak olyan fedezékbe kerülni ami minden oldalról véd, és veszettül lőnek minden irányba.

Hát, úgy látszik, mégsem hiába cipelte idáig. Bízva a szervoruha páncélzatának védelmében, igyekszik olyan pontot keresni, ahonnan körben belátja a terepet, miközben lekanyarítja válláról a tekintélyt parancsoló méretű, átalakított SVDm–2-est. Bekapcsolja a fényerősítő optikai irányzékot, és a fegyvert egyelőre a karján pihentetve igyekszik egyszerre minél nagyobb szeletét befogadni az eléje táruló látványnak. Torkolattűz. Fel-emeli a fegyvert, és sikerül kiszúrnia a Monolitos lövést az egyik emeletes ház tetején, miközben az újratölt. A szervoruha könnyedén kiegyenlíti a hatalmas fegyver visszarúgását. A célpont lehanyatlik az épület tetejének betonpereme mögé. Egy megvan. Már csak úgy száz maradhatott.

Ezek már nem eltompult, jobbára csak ösztönösen cselekvő zombik. Eszelősek vagy sem, a Monolitosok harci potenciálja vetekszik a katonákéval. Jól képzettek, taktikusak, komoly felszereléssel és tűzerővel rendelkeznek, és csapattaktikát használnak. Ez most már valódi csatatér, melyen valódi ütközet zajlik.

A Monolitosok sokan vannak, és mivel körkörösén támadnak, képtelenség igazán hatékonyan védekezni ellenük. De nem játszhatnak kivárássra, és mivel nyomulniuk kell előre,

gyakran maradnak fedezék nélkül. A Szkat osztag helyzete első pillantásra rosszabbnak tűnik, mint amilyen valójában. Helyhez szögezték, és minden oldalról körülvették őket. Ám a Prométheusz-szobor talapzata, és néhány, ki tudja mi célt szolgált kisebb betonalakzat, nyújt némi fedezéket, melyek védelméből van idő célzott lövésekkel leszedni egy-egy fedetlenül maradt ellenséget, vagy egyszerűen csak elereszteni egy sorozatot a legközelebbi torkolattűz-villanás felé. És az idő is nekik dolgozik: minden egyes fedezékben töltött másodperc közelebb hozza a helikoptereket, azokkal pedig a menekülés ígéretét.

És a helikopterek végül egyszer csak ott vannak. Valahogy senkinek sem volt ideje az idővel törődni; másfél perc ugyanúgy eltelhetett, mint másfél év. A helikopterek földet érnek a tér másik oldalán. Csak úgy harminc méterre, de ez a távolság most egyszerre tűnik végtelenül nagyra, és jelentéktelenül kicsire.

– Szkat! Hol vannak? – hallatszik a kötelékparancsok kissé ideges és türelmetlen hangja a közös frekvencián. Nem lehet túlságosan megnyugtató érzés egy akkora célpontban ücsörögni egy tűzharc kellős közepén, még akkor sem, ha a gépek kézfegyvertűzzel szemben többé-kevésbé védettek. Ki tudja, mikor bukkan fel valaki egy RPG-vel.

A Szkat osztag még életben levő tagjai hátrálni kezdenek a gépek felé, közben körkörös fedezettűzet adva egymásnak. Az alakzat kissé felbomlik, és mikor az első helikopter szűkös utastere már meg is telt, a másodiké még szinte üresen tátong.

Lövész már fent van az első gépen, így neki is el kell kezdenie visszavonulni, ha nem akar túlságosan lemaradni. A mesterlövész-puskát mostanra rohamkarabélyra cserélte, a tűzgyorsaság most fontosabb; csak záporozzanak a golyók, még ha nem is nagyon találhatnak. Az utolsó még kint levő emberrel, egy Szkelja nevű hadnaggal együtt érkezik a második helikopterhez. Fél lábbal fellép a beszállónyílásba, és a hadnagyot várja.

Az első helikopter már a levegőben van, egy helyben lebegve száznyolcvan fokos fordulatot tesz, és kissé eloldalaz a másiktól.

Aztán a lövész működésbe hozza a fedélzeti gépágyút, és pász-
tázni kezd vele; az éles lőszer közé töltött nyomjelzők cirkal-
mas fény-kalligráfiát rónak az éjszaka fekete papírjára.

Hosszú sorozat robbant krátereket a tér betonjába, és Szkelja
alig egy méterre a beszállónyílástól fájdalmas kiáltással össze-
rogy. Habozás nélkül cselekszik, egyetlen folyamatos mozdul-
latsorral kilép a helikopterből, megragadja a sebesült katonát,
a túlterhelt szervók tiltakozó nyüszítésével nem törődve beló-
dítja a gépbe, és már bent is van újra. Akár túléli a srác, akár
nem, ilyen közel a célhoz már nem hagyhatta itt. A beszállónyí-
lás ajtaja bezárul. A Szkat osztag tagjai, ki így, ki úgy, elhagyták
Pripjatyot.

Végül a második helikopter is nekirugaszkodik; az iker-gáz-
turbinák hangja dühödt üvöltéssé erősödik, ahogy a kéttenyér-
nyi szélességű rotorlapátok a levegőbe marnak, hogy maguk-
kal ragadják a gépet és maroknyi utasát. Az első helikopter a
fajtájára jellemző, az aerodinamika törvényeire fittyet hányó
manőverrel egyszerre fordul, hátrál és emelkedik, hogy csatla-
kozzon társához, és pár pillanat múlva már csak a rotorok távo-
lodó dübörgése jelzi, hogy az előbb még itt voltak.

Cakkos, természetellenesen hosszú villám lobban alacsonyan
az égen, hideg kék fénye még egy utolsó pillanatfelvételt készít
a tér repedezett betonján megunt és félrelökött játékbabákként
heverő testekről; a piszkosfehér Monolitos páncélokról és az
itt-ott közénk vegyülő néhány sötétebb, katonai álcamintás
alakról. Aztán a halott város fölött elered az eső, hogy össze-
vegyítse és elmossa a testek körül vöröslő vért.

A Légihíd hadművelet véget ért.

AD VITAM ÆTERNAM

Ragyogó, napsütéses délelőtt volt, a valószerűtlenül kék égen
fehér felhőpamacsok vonultak kelet felé, s a lágyan lengedező
szellő szeszélyes mintákat borzolt a domboldal fűvébe. A min-
den lépésénél alig hallhatóan felzúmmögő szervoruha ugyanaz

volt, amiben úgy két hónappal ezelőtt kijutott innen, és mégsem; talált néhány hozzáértőt a Külvilágban, akik alkatrészeire szedték, közben néha elismerően hümmögve a Kardán által rögtönzött egyes kis módosítások láttán, gondosan felújították, egyes alkatrészeit modernebbre és tartósabbra cserélték, majd újra összerakták az öltözéket. A korábbi matt fekete és piros festés is a múlté lett; a ruha egyedi tereptarka álcamintát kapott, a katonai ruhákéhoz hasonlót, de olyat, amiről mégis látszott, hogy nem kincstári felszerelés – nem mintha a hadsereg valaha is használt volna ilyen öltözékeket. Elmosolyodott, ahogy eszébe jutott, milyen tiszteletteljes pillantásokkal méregették a Kordonnál levő zöldfülű-tábor lakói, mikor elhaladt ott, meg ahogy oldalba bökdösték egymást: „Oda nézz, egy igazi sztalker-mester!”

A ruha és a többi felszerelés felújítása sokba került, de akadt rá anyagi fedezet. A kimentés során „véletlenül” nála maradt néhány... apróság, amit később Szakáll egyik kapcsolatán keresztül sikerült igen jó áron elpasszolnia. Az összeg nagyobb része Kovalszki – immár nyugalmazott – ezredes közreműködésével azoknak a srácoknak a családjaihoz került, akiknek az az idő marta szobor lett a síremlékük, melynek tövében, a mozi előtti téren, életüket adták a többiek kijutásáért. A maradékot pedig, miután engedélyezték a visszatérését, felszerelése rendbe hozatalára fordította, meg arra, hogy beszerezzen néhány ajándékba szánt holmit – szerszámokat, a Zónában nem fellelhető alapanyagokat, orvosi felszerelést és drága, de életmentő gyógyszereket – melyek most vízhatlan zsákokba csomagolva utaztak terjedelmes hátizsákjában és a ruha egyéb tárolózsebeiben, míg el nem ér majd velük rendeltetési helyeikre.

Saját használatra nem sok mindent hozott, csak azokat a Zóna körülményeihez átalakított fegyvereket, melyek a kimentéskor voltak nála, és annyi lőszert, amivel szükség esetén megvédelheti magát. Előző útján heteket töltött a Zónában, és, a többi sztalkerhez hasonlóan, az az idő alatt felhalmozott tartalék készleteinek nagyját különféle rejtekhelyeken helyezte el. Még

ha néhányat mások meg is találtak időközben, bőven maradnia kellett a szűkösebb időkre félretett ellátmányból és felszerelésből, amit majd használhat.

Bár engedéllyel tartózkodott itt, és hivatalos feladattal küldték vissza a Zónába, rendszeres jelentéseket – melyeket szándékában is állt tisztességgel összeállítani és elküldeni, mert becsülete kötötte az eskühöz, melyet bevonulásakor letett – várva tőle, megbízatása határozatlan időre szólt. És mikor indulása előtt még egyszer, négyszemközt beszélt közvetlen felettesével, látta annak arcán, hogy az nagyon is tisztában van vele, mit is jelent valójában ez a „határozatlan idő”, és hogy elsősorban nem a hazája iránti kötelességtudat az, ami miatt vissza akar menni. Hogy tudja, ő már nem ugyanaz az ember, aki a Zónába tett első útja előtt volt, és bár névleg még mindig az SZBU tisztje, oda már csak kötelességtudata és hazafisága köti, szíve viszont immár máshová húz.

Miközben megállt félúton lefelé, hogy távcsövével gyorsan végigpásztázza a domb lábánál kezdődő ritkás ligetet bármilyen veszély jeleit keresve, eszébe jutott egy beszélgetés abból az időből, mikor megtette első, még botladozó lépéseit mostani, új élete felé.

– Ki vagy te? – kérdezte tőle egykor egy Noé nevű, kissé lökött alak, miután majdnem lelőtte romos bárkája ajtajában, azt gondolva, valami szörnyeteg akar rárontani.

– Csak egy sztalker – felelte akkor. – Találkoztunk már.

2010. 03. 30.

Mr. Fusion